

אורחים
מאלפא קנטאורי

ישראל שייף

אורחים מאלפא קנטאורי / ישראל שיף
לתגובות: S0533140971@gmail.com

גרפיקה: אורה חמד ora4112533@gmail.com
עימוד: "המחבר" 050-4127139
הגהה: מ. ברמן dmsb1717@gmail.com

© כל הזכויות שמורות למחבר.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לאחסן במאגר-מידע, באמצעי אלקטרוני כלשהו, אופטי, מכני או אחר - כל חלק שהוא מן החומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחבר.

"יפה בוך"
1599-581-581
yefe.co.il
תשרי תשפ"ז

רשימת הסיפורים

183	3. אמטיקול במינון גבוה	5	אורחים מאלפא קנטאורי
189	4. הביתה לחאן יונס	7	1. אדוארד
197	חבֵּוּהָ	13	2. נוסחה מדוייקת
199	1. הדיבוק	18	3. השיגור מפרוקסימה
205	2. מול בית כנסת ריק	25	משכל
214	3. הרב חובל	27	1. התחבולה של סבא
221	גירסה 19.3.45	33	2. ניסיון פריצה
223	1. "I agree"	38	3. נאום שר החינוך
229	2. תנקה אותי	45	לחץ דם נמוך
235	מט סנדלרים	47	1. איך אמר איינשטיין...
237	מה יצא ממך	52	2. שני דוקטורים
241	מפגש יבוק	59	שיח זהב
243	מגיני הדרום	61	1. ה"בעסטע שטיקל"
253	עין טובים	69	2. בלוף אחד גדול
255	1. אל הדרום הרחוק	77	3. רוג'י דס"יונה
265	2. הזהב של נַפְרִהוּטֶפּ	84	4. שזיפים
273	3. פנס אחד שבור	92	5. בירה ללא אלכוהול
279	4. סיפור חיים טראומטי	98	6. החתול של שרדינגר
287	6. הרב דשער בר המזל	104	7. בתחנת המשטרה
293	7. הבריכה	111	8. ניתוח בחסות בָּזֶק
300	8. נקמת הכלבים	118	9. אתה פופולרי מר הופמן
305	9. 'בְּנֶשֶׁר פִּילִיטָאר'	125	10. ביוגרפיה
313	10. הורדות ידיים	131	11. אמטיסט
318	11. לימונידיקה	138	12. קפצתי מאוניה בוערת
323	12. לירות טוב	144	13. אגדת נס ציונה
328	13. הסולם השיפאיני	151	14. הפרוייקט
335	14. פושקנצא	157	15. לחיים
342	15. היא אומרת וידוי	163	16. וירצוהו
349	16. בול בשרוך	169	רוטב אלף האיים
355	17. מבחני לאום	171	1. הרמוניה קריספית מוזהבת
361	18. בלי אורות גבוהים	177	2. מרשעאוי ברוטב

אורחים מאלפא קנטאורי

1. אדוארד

במסגרת עבודתי כחוקר־נוסע אני מגיע למקומות נידחים מאד.
ולפעמים גם בשעות לא סבירות.
כך שיוצא לי מדי פעם להיתקל בתופעות מעניינות או לפגוש
טיפוסים מסקרנים.
כמו אדי סיינברג למשל, שפגשתי אתמול על מורדות הארבל.

הייתה שעת לילה מאוחרת מאד כשפסעתי על צלע ההר,
מתבונן בתוואי הקרקע. ירח מלא שפך אור חיוור על מרחבי
האזור הפראי, הבלתי מעובד. האור היה חזק דיו ואפשר לבחון
את הצמחייה בשטח, ללא פנס.

אני כל כך אוהב את השקט הזה. את הקרירות של לב הלילה
ואת נצנוצי האורות הפרוסים על כל האופק. עצרתי לרגע כדי
להשקיף למרחקים וללגום מהאוויר הצלול. ואז שמעתי את
הרחש.

קפאתי במקומי, מקשיב בריכוז.

אחרי דקה הוא נשמע שוב. זה היה מין רשרוש, כמו דפדוף נייר. התחלתי לפסוע לכיוון הקול, ולאחר מספר רגעים התגלה לעיניי שטח מישורי קטן על מדרון ההר. שבמרכזו, על סלע נמוך, ישב אדם לבוש ז'קט כהה, גבו כפוף והוא שקוע במחברת גדולה ומתפוררת שהחזיק בשתי ידיו. סל גדול היה מונח למרגלותיו, סביבו היו פזורים קלסרים ישנים, דפים מקופלים, ומפות גאוגרפיות ענקיות.

פנס שהוצב על הסלע לידו, הטיל אלומה עגולה וצהובה על המחזה הסוריאליסטי.

כחכחתי בגרוני.

הוא הרים את ראשו וכשהבחין בי הצמיד את המחברת לחזהו וקפא במקומו.

"איך גיליתם אותי, לכל הרוחות", אמר בקול יבש, "מה תעשו לי עכשיו? די, כבר לקחתם ממני הכל".

"תירגע אדוני. אני סתם עברתי כאן. לא ידעתי שיש כאן מישהו".

הוא בחן אותי באור הירח. הוא היה כבן שישים, לבוש ברישול, שערו וזקנו האפורים ארוכים ופרועים, אך מבטו חד וחריף.

"אתם תמיד אומרים את זה", מלמל, "סתם עברתי כאן..."

התקרבתי אליו כמה צעדים.

"מי זה 'אתם', מי אתה חושב שאני?"

"משטרה, צבא, או איזו זרוע ממשלתית אחרת".

רוח קלה עלתה פתאום מתחתית ההר, האיש הניח יד על המפות שהתחילו לרפרף.

התקרבתי עוד קצת, "אני לא אף אחד מאלה, אין לך מה

לחשוש".

"אה, סתם החלטת לטייל בשממה הזאת באמצע הלילה". אמר בלעג.

"אני עובד של חברה גדולה", אמרתי לו, "אני עורך עבורם מחקרים במקומות לא שגרתיים".

"איזו חברה?" העוינות של הזקן החלה להתרופף.

"ארסטדי".

שתקנו רגע. לאט לאט התרפו שריריו ועיניו התרככו.

"סליחה", אמר לבסוף, "כשחיים שנים בתחושה יומיומית שמסתכלים עליך, אתה כבר לא יודע מי תמים ומי לא". הוא העביר את הקלסרים והפנס לצד השני והזמין אותי בתנועת יד לשבת על הסלע לידו.

"למה הרשויות רודפות אחריך?" שאלתי.

"בגלל זה", הצביע כלפי נקודה נעלמת בשמיים. "ובגלל מה שעומד להתרחש כאן הלילה".

לרגע חשבתי שיצא מדעתו.

הוא סידר את הדפים שלו, מרגיש שהשליטה חוזרת אליו. הוציא מהסל בקבוק מים, שתה קצת והציע גם לי. סירבתי בניע ראש. "אני לא משוגע", אמר לבסוף ונשם עמוקות, "אני אסביר הכל, אם תרצה".

הוא הניח את המחברת והושיט לי את ידו. "אדוארד סיינברג. אבל כולם קוראים לי אדי".

"ג'וליאן", הצגתי אף אני את עצמי ולחצתי את ידו המושטת.

אדי משך מפה ופרשה על ברכיו.

"מזהה?"

על המפה הופיעו שרטוטים מורכבים - עיגולים, זוויות, תאריכים מודגשים, ושלושה איקסים אדומים מחוברים בקווים ישרים ויוצרים משולש כמעט מושלם.

הוא הצביע על אחד האיקסים וקרב את הפנס. התכופתי אל המפה, "זה בערך איפה שאנחנו", מלמלתי.

"לא בערך", התרגז האיש, "זה בדיוק פה".

הוא החזיר את המפה למקומה והניח עליה קלסר שלא תעוף.

"זה לא התחיל אצלי", פתח את סיפורו בשקט, "זה התחיל אצל אבא שלי".

מבטו נדד אל האופק.

"כשאבא שלי היה צעיר, הוא יצא לילה אחד אל השדות ליד הבית הישן שלנו, בפלורידה. הוא טען שראה פתאום אור סגול בשמיים. אור שלא דמה לשום דבר שהכיר. לא כוכב, לא מטוס, לא מטאור. הוא אמר שהאור ירד ועמד באוויר בלי תנועה. זה היה במרחק של כמאה מטר ממנו, ואז כאילו מישהו פתח דלת, והוא ראה דמויות".

אדי הציץ בי לרגע ומיד חזר אל האופק.

"כולם חשבו שהוא מדמיין ועשו ממנו צחוק.

גם ככה היו בזים תמיד לאבא שלי, שהיה האדם הדתי היחיד בעיר הקטנה בה גרנו. וכשהגיע הסיפור הזה, הם כבר התייחסו אליו כבלתי שפוי.

"ראית חייזרים, אולי גם את אלוקים ראית?!" לעגו לו.

הוא היה עונה: "חייזרים ראיתי רק פעם אחת, את אלוקים אני

רואה כל יום".

"אז תמסור לו דש", היו מתגלגלים מצחוק.

הוא הסביר לי שהוא רואה את אלוקים בכל פרח, בכל ציפור, בכל זריחת שמש. "ראית פעם חשמל?" אמר לי, "לא. אבל כשאתה רואה מאוורר מסתובב אתה רואה חשמל".

"אז למה אתה לא מסביר להם את כוונתך, למה אתה מניח להם ללעוג לך?" שאלתי אותו.

"שילעגו, מה אכפת לי מהם... חוץ מזה הם לא יבינו. אלוקים בשבילים זה איזו דמות מוזהבת של ענק עם זקן לבן, שתפקידו לחלק סוכריות. את האלוקות המסתתרת בתוך המציאות הפשוטה והניצבת לנגד עיניהם הם לא מסוגלים להשיג".

אבל אני הייתי ילד, והיה לי אכפת. מאד אכפת. הדרך היחידה להגן עלי ועל אבא מהלעג של החברים, הייתה לנסות להוכיח שמה שהוא ראה לא היה דמיון.

התחלתי לבדוק את עניין החוצנים ברצינות. קראתי כל ספר שמצאתי על הנושא, אספתי גזרי עיתונות וכל מידע אחר שהצלחתי להניח עליו יד.

ברגע שהיו מקוטלגים בידי רשימת כל התיעודים בהם דיווחו אנשים על פגישה עם חייזרים, התחלתי לחפש קשר בין המקרים, ולנסות לבנות מודל לתופעה.

אבא שלי אמנם רק ראה משהו מטושטש מרחוק, אבל היו אנשים שסיפרו על פגישה ממש.

ג'רום נילסון לדוגמא. רואה חשבון מכובד מיורקשייר, שטייל בשדה תירס באחד מלילות החורף של 1985 סיפר איך קפא במקומו כשמישהו שהופיע משומקום - שלח יד קרה אל ראשו.

מר נילסון נתקף פחד מוות, אבל הם רק לקחו שיערה והלכו".

"מה לקחו?"

"שיערה!" אמר אדי בהטעמה רבת משמעות. הוא תלש שיערה אפורה מזקנו, "כזאת", הוא החזיק אותה מתוחה בשתי ידיו מול הירח.

"כנראה במטרה לחקור את הדנ"א של בני כדור הארץ", אמר והרפה מהשיערה שדאתה בסלסולים איטיים כלפי מטה ונחתה על הברך שלי.